

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 59

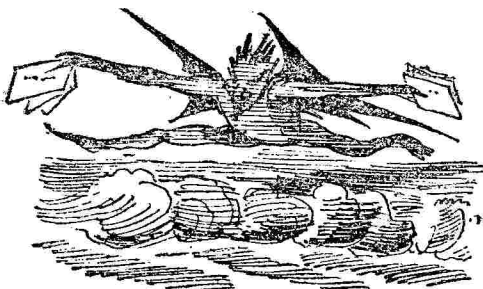
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΕΙΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΕΙΤ. 25

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος. Διεύθυνσις τῆς ἑφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 29 Φεβρουαρίου 1876.

Φίλτατε κ. Ἄνδ. Λασ. . . .

Εἰς Ἀργοστόλιον.

Ἐνὰ χεῖρας ἔχομεν τρεῖς ἐπιστολάς ὑμῶν, δι' ὧν παρπονείσθε ὅτι ἀποκόπτομεν ἐκ τῶν π.λυτίμων ἀρθριδίων σας ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ τὸν κλῆρον αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζετε ἡμᾶς καλογηρόφρονας, θρησκους καὶ ὀπισθοδρομητάς.

Ἀγαπῶντες τὴν ἀλήθειαν πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐμολογήσωμεν ὅτι ὁ «Ἀσμοδαῖος», κατηγορούμενος ὑφ' ὑμῶν (πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του), δι' ὑπερβολὴν ὀρθοδοξίας, ἀντὶ νὰ δυσαρεστηθῆ, κατελήφθη ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ὑπερηφανείας, ἀπαραλλάκτως ὡς αἱ ὑπότροφοι τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ὁσάκις ἐρωτόληπτος φοιτητῆς τὰς ὀμαξίαι ἐν τῇ ἐπιστολῇ του «*Marquise μου ἄγγελε*» ἢ «*Ἀσπλαγχνος καρδιά*».

Διὰ τὴν μὴ καταχώρισιν τῶν εὐφροσάτων ὑμῶν ἀντικληρικῶν ἀνεκδότων αἰτούμεθα ταπεινῶς συγγνώμην. Αἰτία τούτου εἶναι οὐχί, δυστυχῶς, ὑπερβολὴ εὐσεβείας, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ «Ἀσμοδαίου» νὰ μάχεται πρὸς ἀντικείμενα πραγματικά, καὶ ὄχι πρὸς φάσματα καὶ ἀνεμομύλους· πᾶσαν δὲ ἐν Ἑλλάδι ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κλήρου νομίζει ἀπλὴν ἀνεμομυλομαχίαν, διότι κλῆρος

σήμερον παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει, ἱερέα δὲ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη ζῶντες ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπνηντήσαμεν ἀκόμην κανένα.

Τοῦτο θέλει φανῆ ἴσως ὑμῖν παραδοξολογία· ἀλλ' εὐαρεστηθῆτε νὰ παρατηρήσετε ὅτι, ἵνα θεωρηθῆ τις ἱερεὺς, ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως, πλὴν τοῦ ῥάσου, καὶ ἐν ἐκ τῶν δύο κατωτέρω προσόντων, ἡ εὐσέβεια ἢ ὑποκρισία.

Ἱερεὺς εἶναι ὁ πιστεύων εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν θῖον αὐτοῦ ἀφιερῶν εἰς μετάδοσιν καὶ συντήρησιν τῆς πίστεως ταύτης, εἰς διανομὴν ἄρτου εἰς τοὺς πεινῶντας, φωτὸς εἰς τοὺς ἐν τῷ σκότει, καὶ ἐλπίδος εἰς τοὺς ἀπληπισμένους. Ἄν τοιοῦτόν τινα γνωρίζετε παρ' ἡμῖν, εἰπήτέ με ποῦ εἶναι νὰ ἔλθω νὰ φιλήσω τὰ κράσπεδα τῆς ζώνης του.

Ἱερεὺς ἐπίσης εἶναι ὁ ὑποκριτής, ὁ οὔτε πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν οὔτε τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ ἀκολουθῶν· ἀφοσιωμένος ἡμῶς εἰς τὸ τάγμα του καὶ ἔτοιμος ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ οὐχὶ μόνον πατρίδα καὶ πολιτείαν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ἀτομικόν του συμφέρον, ὡς οἱ σήμερον καθολικοὶ ἱερεῖς, οἱ πατρίδα ἔχοντες τὸ Βατικανόν. Ἄν τοιοῦτοι ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν, εἰπήτέ μοι τίνες εἶναι ἵνα ἐμοῦ πολεμήσωμεν κατ' αὐτῶν.

Τί λοιπὸν εἶναι οἱ ἡμέτεροι παπάδες; Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὁ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἀκριβῆ πρᾶγματός τινος ὄρισμόν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἴσος σχεδὸν τοῖς θεοῖς. Μὴ ἔχοντες ἀξιώσεις εἰς ἀποθέωσιν, ἀντὶ νὰ ἐπιχειρήσωμεν ὄρισμούς, παραπέμπομεν τὸν ὀρεγόμενον εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον, ἵνα ἀφ' ἑαυτοῦ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τοῦ γένους τούτου τῶν ῥασοφόρων.

Ἐκεῖ θέλει ἴδει σεβάσμιον ἑκατοντούτην ἱεράρχην τὸν κ. Καστόρην, ὀμολογοῦντα μετ' ἀξιοθαυμάστου παρησίας· «ὅτι ἕκαστος πικρᾶς δὲν βλέπει τὴν ὄραν ν' ἀποθάνῃ ἢ παπαδιά του, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ γείνη δεσπότης».

Μετά τούτον θέλει προσέλθει ὁ Πάτερ Κωνσταντινίδης μετὰ τσαύτης ψευδομαρτυρῶν ἀφελείας, ὥστε ὁ αἰδεσιμώτατος Χίλλ σκανδαλισθεὶς ἀποπέμπει αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν ἐκ τοῦ σχολείου του.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Βερσῆς θέλει ἐλεγχθῆ τρίς καὶ τετράκις ψεύστης, χωρὶς νὰ κρίνῃ εὐλογον νὰ ἐρυθριάσῃ. Τόσον δὲ ἐπουσιῶδες πρᾶγμα νομίζει, τὸ νὰ ἐλέγχεται ψευδόμενος, ὥστε προβάλλων ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἐψεύσθη καμφθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων τῆς γυναικὸς τοῦ κ. Ποταμιάνου, δὲν λαμβάνει καὶ τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἔχη οὗτος ἢ ὄχι γυναῖκα.

Ὁ αὐτὸς Διονύσιος θέλει βεβαιώσῃ ἐνόρκως ὅτι δὲν γνωρίζει ἕτερόν τινα Διονύσιον, τὸν Κορομηλᾶν, μεθ' οὗ ἐτέλει ἀναφανδὸν σπονδὰς τῷ Διονύσῳ εἰς ὅλα τῆς πρωτεύουσας τὰ καπηλεῖα.

Εἰς τὸν ἡγούμενον Αἰγίνης, ψευσθέντα εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὀφείλεται τοῦλάχιστον εὐγνωμοσύνη διότι εἶπε τὰ ἤμισυ τῆς ἀληθείας τοῖς δικασταῖς. Ἀλλὰ παρ' αὐτῷ εἶναι πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἡ παρησία, μεθ' ἧς συζητεῖ διὰ τοῦ τύπου πρὸς τὸν κ. Λογιωτατίδην περὶ νόθων τέκνων καὶ ἀμοιβαίων οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων.

Περὶ τοῦ ἱερέως Παπανικολάου, μαρτυρήσαντος ἀπίστευτα ὑπὲρ τοῦ κ. Νικολοπούλου, ἠγέρθη τὸ ἐξῆς ζήτημα, ἂν ἔπραξε τοῦτο λαθὼν δραχμὰς χιλίας ὡς ἔλεγον οἱ μάρτυρες, ἢ μόνον ἑκατὸν ἐξήκοντα ὡς ἰσχυρίζετο ὁ ἴδιος.

Τοιαῦτα ἐφάνησαν τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ὑμεῖς μὲν ὀνομάζετε ἱερεῖς καὶ νομίζετε ἄξια τοῦ κόπου νὰ πολεμηθῶσιν, ὁ δὲ « Ἀσμοδαῖος » ἀποκαλεῖ παπάδες, ὡς μὴ ἔχοντα οὐδὲν τῶν προσόντων ἢ τῶν ἐλαττωμάτων, δι' ὧν διακρίνονται πανταχοῦ τοῦ κόσμου οἱ ἱερεῖς.

Παρὰ ταῖς ἄλλαις χριστιανικαῖς κοινωνίαις τὸ σήμερον ταράσσει τὰ πνεύματα ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα εἶναι, ἂν συμφέρουσα ἢ ἐπιβλαβὴς ἀποβαίνει τοῦ ἱερέως ἡ ἐπιβρόχῃ ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Ἐν Ἑλλάδι ὅμως μόνον ζήτημα ὑπάρχει τὸ ἐξῆς, ἂν συμφέρῃ ἢ ὄχι νὰ ἐξακολουθήσωμεν ζῶντες ὅπως σήμερον ἐντελῶς ἐστερημένοι ἱερέων καὶ διδασκῆς. Ἀλλὰ τοῦ τοιούτου κόμβου ἡ λύσις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ὀνύχων τοῦ « Ἀσμοδαίου ». Οὗτος ἐν μόνον πρᾶγμα γνωρίζει, ὅτι κρῖμα εἶναι νὰ ἐνοχλῶνται ἀπειράκτοι ἄνθρωποι, ἄμοιροι πάσης ὑποκρισίας, ἀμέτοχοι πάσης φιλοδοξίας, οὐδόλως σκεπτόμενοι ὡς οἱ Φράγκοι νὰ ὑποτάξωσιν τὴν πολιτείαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν ὑποκινούντες ἔριδα θεολογικὴν, καὶ μόνον ἔργον ἔχοντες νὰ ἀνταλάσσωσι μικρὰς ἐπισκέψεις, ἐν αἷς οὔτε περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος οὔτε περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐπιβροχῆς αὐτῶν γίνεται λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ ἐισοδημάτων καὶ ὀκταποδίων, δωροδοκίας καὶ ἀστακῶν.

Γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι ὁ Παγανίνης διὰ μιᾶς μόνης ἐπὶ τῆς βαρβίτου αὐτοῦ χορδῆς κατώρθωσε νὰ παίξῃ ὠραίαν συμφωνίαν. Ὑμεῖς, φίλιτατε κύριε Ἀνδρέα, ἔχετε πλείστας εἰς τὴν λύραν σας χορδὰς, ἀσήμαντος λοιπὸν θέλει εἶναι ἡ θυσία ἂν, χάριν ἡμῶν, οἵτινες σὰς ἐκτιμῶμεν εἰλικρινῶς, ἀφαιρέσετε ἐξ αὐτῆς μίαν μόνην τὴν

παπαδευτικὴν, ἥτις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἤχει ὡς ἡ λόγχη τοῦ Δὸν Κιχώτου παλαίοντος κατ' ἀνεμομύλων.

Ὁ « Ἀσμοδαῖος » ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα. Ἄν ἦτο ἱερεὺς, ἤθελε προσπαθεῖ νὰ ἔχῃ στίλβουσαν καὶ ἀκατοίκητον τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτοῦ μακρὰν κόμην. Τὸ ἐπάγγελμα δαίμονος ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ τρέφῃ ὄνυχας μακροῦς, ἀλλὰ τοὺς θέλει τοῦλάχιστον καθαρούς καὶ ῥοδοχροῦς. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐμπήγει αὐτοὺς ἄνευ κατεπειγούσης ἀνάγκης εἰς οἶα· δῆποτε σάρκας, νομίζων πενθιμώτερον παντὸς ἄλλου πένθους τὸ πένθος τῶν ὀνύχων. Ὑπὲρ τῆς ἀδυναμίας του ταύτης ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιείκειαν ὑμῶν, εἰς δὲ τὰς ὁρθὰς καὶ δικαίας ὑμῶν παρατηρήσεις περὶ γλώσσης καὶ ὀρθογραφίας θέλει συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα.

Πρόθυμος δοῦλος καὶ θαυμαστής σας.

« ἈΣΜΟΔΑΙΟΣ ».

Σ Κ Ν Η Π Ε Σ

Ὅτε πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐξεδόθη βιβλίον χαρᾶκτηρισθὲν ὡς ἀσεβὲς καὶ ἀντιχριστιανικόν, θεολόγος τις ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ « Ἐθροφύλακι » πύχθη νὰ δοξασθῆ πάλιν διὰ μαρτύρων ἢ Ἐκκλησία. Ἡ εὐσεβής αὕτη εὐχὴ εἰσηκούσθη. Ὡς ἐπὶ Δεσίου καὶ Δοκλιτητιανοῦ. ἔμαρτύρησαν οἱ ἄγιοι Φίλιππος, Ἰωάννης καὶ λοιποὶ, οὕτω ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μαρτυροῦσιν οἱ Παπανικολάου, Βερσῆδες καὶ Κωνσταντινίδαι.

* *

Λογία τις παρεπίδημος Ἀγγλῆς, ἀσχολουμένη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νεοελληνικῆς, παρευρεθεῖσα πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς γάμον, ἐσκανδαλίσθη ἀκούουσα, τοὺς κουμπάρους εὐχομένους εἰς τοὺς ἀγάμους οὐχὶ « καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου » ἀλλὰ « καὶ εἰς τὰ ἰδικά σου, » ὡς εἶ ἦσαν ταῦτα ἀναπόφευκτα παρεπόμενα τοῦ γάμου ἐν Ἑλλάδι.

* *

Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες θυσιάζουσι καθημέραν κύρια ἄρθρα ζητοῦσαι νὰ ποδείξωσιν ὅτι ὁ κ. Πύργας εἶναι ἄνθρωπος. Ἄν αἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν μεγάλοι ὡς οἱ Παρίσιοι, ἠθέλομεν ἐννοήσῃ τοιαύτην προσπάθειαν, ἀλλ' εἰς τόπον ὅπου ὅλοι γνωρίζομεθα εἰς τίνας ἀποτείνονται ;

* *

Ἡ « Ἐφημερίς » εὔρε παράδοξον τὴν ἀπειλὴν κατ' ἠρηγότου τινος, εἰπόντος ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θέλει ὑποστηρίξει τὴν παράδοσιν τοῦ κ. Πύργα καὶ διὰ τῶν ὄπλων. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἔν ἐν εἶναι ὅλως πρωτάκουστον. Ἐν Βοημίᾳ κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἰς τὰς περὶ Μετουσιώσεως παραδόσεις τῶν ὀρθοδόξων διδασκτόρων παρίσταντο οὐ μόνον οἱ στρατιῶται, ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμιος μετὰ σχολίου,